

Při četbě vysvětlíte dětem neznámé pojmy.

Vyprávějte si s dětmi, jaký byl strom, kdo byla linduška.

Dítě se rozhlédne kolem sebe a jmenuje např. co je: POD stolem NA stole NAD stolem, VPRAVO či VLEVO VEDLE stolu, ZA stolem, PŘED stolem. Využijte svoji fantazii při určování polohy různých předmětů ve vašem okolí.

Děti nakreslí k obrázku stromu holčičku a pokusí se o ptáčka.

Linda a linduška

Milena Lukešová

Všechno tenkrát venku dlouho spalo. Všechno bylo POD něčím. NAD byl jenom vítr. A ten jako by nebyl, stejně ho nebylo vidět, jenom cítit, jak studeně dýchá. A trochu ho bylo slyšet, když mu chvílemi zapískaly brzdy nebo když nabíral rychlost. Trochu POD a trochu NAD byl strom. Byl a nebyl. Vypadal spíš jako kostra stromu.

„Nejsi mrtvý, strome, že ne?“ zeptala se ho Linda. „Jsi jenom až moc dřevěný. Nikudy k tobě nemůže teplo.“ Na kmen stromu se přitiskly dvě ruce v palčákách. Aby ho zahřály. Strom ucítil v tu chvíli velkou blaženost.

Palčáky se mezi tím sušily doma na šňůře a Lindiny ruce držely každá něco. Potom si hrály v koupelně. Pak pravá svírala medvědovo ucho, ale brzy se pustila a zůstala prázdná jako levá.

Strom celou noc nespál. Vítr se mu chtěl uvelebit v prokřehklých větvích, ale dnes se tu cítil nesvůj, jako na jehlách. Honem utíkal jinam.

Míza běhala stromem nahoru dolů, dostala se úplně všude, nahoru, dolů, sem tam, celou noc a celý den a hodně nocí a hodně dní.

Dokud jednou ráno dvě ruce bez rukavic netleskaly jedna o druhou a Linda neřekla: „No ne! Ty už nejsi jen dřevěný strome. Ty jsi skoro opravdický.“

Jen a jen dřevěný zůstal jenom kmen. To aby něco drželo bláznivou korunu. Jiskřilo v ní a praskalo, z pupenů vystřelovaly zelené titěrky lístků. Větve to svědilo a štípalo, - máme kopřivku, hekaly a natahovaly se, aby je vítr pofoukal.

Linda si hrála pod stromem. Chtěla naučit brouka přelézat klacík. Ne a ne. Jen mu ho nastavila, brouk se pokaždé zarazil jako před nějakou závorou. Hbitě se otočil a lezl jinudy.

Přímo z koruny stromu slétl v tu chvíli pták. S rozepjatými křídly a tak prudce že se Linda lekla. „Promiň,“ řekla Lindě šedavě kropenatá linduška. „Já tady v křoví budu mít hnízdo.“

„Měj,“ schválila to lindušce Linda. „A tenhle strom můžeš mít na zpívání. Abys měla kde.“

Linduška to hned zkusila. Vyletěla do koruny stromu, vznesla se ještě vysoko nad ní a zpívala a zpívala.

„Jak to dokážeš, letět a při tom zpívat?“ Linda se dívala vzhůru za linduškou. A bylo jaro.

